

Sygn. akt I PK 286/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa E. R.
przeciwko E. Spółki z o.o. w B.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku
z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Pa 19/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2014 r. oddalił apelację powódki E. R. od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2013 r. oddalającego powództwo przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem (punkt I wyroku), a także zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II wyroku).

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia faktyczne oraz wywody prawne Sądu pierwszej instancji, że rozwiązując z powódką umowę o pracę pozwana nie naruszyła prawa, gdyż przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę zostały sformułowane w sposób dostatecznie konkretny, a także potwierdzone w toku postępowania. Sąd Rejonowy odniósł się do każdej z przyczyn wymienionych w oświadczeniu o wypowiedzeniu uznając, że zachowania powódki nie nosiły znamion naruszenia prawa, ale pozwana miała powody do utraty zaufania do powódki zatrudnionej na stanowisku głównej księgowej. W ocenie Sądu, zarząd pozwanej mógł obawiać się o jakość pracy powódki, a utratę zaufania mogły powodować takie zachowania powódki jak: brak należytej staranności i rzetelności w wykonywaniu obowiązków na powierzonym stanowisku, opieszałość w sporządzeniu zapytania do Urzędu Skarbowego dotyczącego zaświadczenia o wpisie do rejestru płatników VAT spółki E. Sp. z o.o., złożenie wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przez Urząd Skarbowy, brak decyzyjności i poczucia odpowiedzialności za wykonywanie powierzonych obowiązków. Takie działania zostały ujawnione w krótkich odstępach czasu w okresie 6 miesięcy przed złożeniem wypowiedzenia.

Sąd Okręgowy wskazał też, że wykładnia celowościowa art. 207 § 6 k.p.c. w związku z art. 207 § 7 k.p.c. w związku z art. 207 § 2 k.p.c. i w związku art. 217 § 2 k.p.c., których naruszenie zarzuciła apelacja powódki, prowadziła do konkluzji, że przepisy te służą koncentracji materiału dowodowego oraz rozpoznaniu sprawy bez zbędnej zwłoki. Wniesienie odpowiedzi na pozew z dwudniowym opóźnieniem, jak również uwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji twierdzeń i dowodów w niej wskazanych z pewnością nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy, zatem nie doszło do naruszenia tych przepisów.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 385 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c. w związku z art. 207 § 6 k.p.c. w związku z art. 207 § 7 k.p.c. w związku z art. 207 § 2 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz w związku z art. 30 § 4 k.p. przez ich błędne zastosowanie, co skutkowało oddaleniem apelacji, pomimo że była ona zasadna z uwagi na podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego, 2/ art.

386 § 1 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c. w związku z art. 207 § 6 k.p.c. w związku z art. 207 § 7 k.p.c. w związku z art. 207 § 2 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz w związku z art. 30 § 4 k.p. przez ich „niezastosowanie i nie dokonanie zmiany wyroku Sądu I instancji polegającej na uwzględnieniu powództwa, mimo iż apelacja Powódki była zasadna i winna prowadzić do zmiany wyroku Sądu I instancji z uwagi na podniesione w niej zarzuty naruszenia przez Sąd przepisów prawa procesowego i materialnego”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, powstałych na tle art. 207 k.p.c. i art. 217 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 maja 2012 r., a mianowicie: czy w aktualnym stanie prawnym obowiązującym po nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą „z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381): a/ złożenie odpowiedzi na pozew z przekroczeniem terminu wyznaczonego przez Przewodniczącego w trybie art. 207 § 2 kpc skutkuje automatycznie zwrotem odpowiedzi na pozew zgodnie z art. 207 § 7 kpc a jeśli tak to jakie skutki prawne niesie za sobą zwrot odpowiedzi na pozew dla twierdzeń i dowodów w niej zgłoszonych? b) dopuszczalne jest dokonanie przez Przewodniczącego zwrotu odpowiedzi na pozew, która została złożona po terminie wyznaczonym przez Przewodniczącego na jej wniesienie (art. 207 § 2 kpc) i jednocześnie uwzględnienie przez Sąd twierdzeń i dowodów zgłoszonych w tej odpowiedzi na pozew? Czy też w przypadku, gdy odpowiedź na pozew została wrócona w trybie art. 207 § 7 kpc Sąd winien pominąć twierdzenia i dowody tam zawarte? c) twierdzenia i dowody zawarte w odpowiedzi na pozew, która została zwrócona w trybie art. 207 § 7 kpc, mogą być następnie skutecznie podniesione przez stronę pozwaną na dalszym etapie sprawy czy też winny zostać potraktowane jako spóźnione i winny być pominięte zgodnie z art. 207 § 6 kpc? W przypadku uznania za spóźnione twierdzeń i dowodów zawartych w odpowiedzi na pozew, która została zwrócona w trybie art. 207 § 7 kpc; to czy Sąd może je uwzględnić z urzędu, bez uprawdopodobnienia przez pozwanego okoliczności wskazanych w art. 207 § 6 kpc?”. Zdaniem skarżącej, istotnym zagadnieniem jest

także wyjaśnienie, „w jakiej relacji pozostają względem siebie przepisy: art. 217 § 1, § 2 i 207 § 6 kpc w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego dokonanej na skutek ustawy z dnia 16 września 2011 r. (...)”? Czy przepisy te się wzajemnie uzupełniają czy wykluczają? A dodatkowo: a) czy strona pozwana, której odpowiedź na pozew została zwrócona w trybie art. 207 § 7 kpc, może dalej aż do zamknięcia rozprawy skutecznie przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków, w tym popierać twierdzenia i dowody zgłoszone w złożonej po terminie odpowiedzi na pozew, stosownie do art. 217 § 1 kpc? Czy też w takim wypadku w/w twierdzenia i dowody winny zostać uznane za spóźnione a w konsekwencji pominięte zgodnie z art. 207 § 6 kpc?” Ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona „ponieważ Sąd II instancji rażąco naruszył przepisy prawa procesowego, a uchybienia te miały istotny wpływ na wynik sprawy”, w szczególności art. 385 k.p.c. przez oddalenie apelacji „mimo, iż była ona oczywiście uzasadniona, jak również art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie na skutek czego Sąd Odwoławczy nie dokonał zmiany wyroku Sądu Rejonowego w okolicznościach w których istniały podstawy do powyższego w związku z oczywistą zasadnością powództwa”.

W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez uwzględnienie powództwa, a ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej kosztów procesu, „w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz o włożenie na Pozwaną obowiązku zwrotu kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i „o włożenie na Pozwaną obowiązku zwrotu Powódce kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych”.

W odpowiedzi na skargę pozwany pracodawca wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania. Proceduralne zarzuty kasacyjne nie miały istotnego wpływu na wynik sprawy w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., przeto nie było potrzeby rozstrzygania sformułowanych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych dotyczących wykładni proceduralnych podstaw i zarzutów skargi, które nie miały istotnego znaczenia przy dokonaniu prawidłowego osądu sprawy.

Natomiast w odniesieniu do kasacyjnych zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p.) przesądzające było to, że w utrwalonej judykaturze nie budzi żadnych kontrowersji wykładnia, iż utrata zaufania do pracownika zajmującego kierownicze stanowisko pracy stanowi zawsze uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia stosunku pracy. Dlatego też utrata zaufania do skarżącej, która zajmowała kierownicze (strategiczne) stanowisko głównej księgowej wskazana jej jako przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę - w nawiązaniu do wymienionych jej przejawów w piśmie wypowiadającym stosunek pracy (art. 30 § 4 k.p.) - uzasadniała i usprawiedliwiała wypowiedzenie jej umowy o pracę (*a contrario* do art. 45 § 1 k.p.). W konsekwencji nie ma żadnych podstaw prawnych ani uzasadnienia stanowisko skarżącej, że kontestowane w skardze kasacyjnej naruszenie przepisów prawa procesowego mogło uzasadniać roszczenie odszkodowawcze skarżącej, z którą pozwany pracodawca rozwiązał stosunek pracy z powodu utraty zaufania, która miała oparcie w wykazanych „przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej”, tylko dlatego, że w sądowej procedurze odwoławczej miało dojść do proceduralnych uchybień, które nie wykraczały poza dyskrecyjne władztwo Sądów *meriti* nad sprawnym i obiektywnym przebiegiem postępowania w dążeniu do prawidłowego i sprawiedliwego osądu rozpoznanej sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania w zgodzie z art. 98 k.p.c.